

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ИСТОРИЯТА НА ЕДИН
ОБЪРКАН СРЕДЕН
АМЕРИКАНЕЦ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Скъпи Джой,

Питаш ме в писмото си какво може да направи човек, когато внезапно установява, че е объркан и не може да се оправи.

Правилно постъпваш като искаш от мен, твоя духовен наставник, да ти помогна по този въпрос.

Разбирам чувствата ти, скъпи приятелю. Да те знаят надлъж и шир като двуличен, неискрен, порочен, несръчен занаятчия, достоен единствено за компанията на албански кретени, е доста неприятна ситуация и аз разбирам добре, че това влияе зле на твоя бизнес, както и на самочувствието ти, и заплашва да те провали напълно. Но това не е причина да се хвърлиш като камикадзе от връх Шаста с делтапланера си, както заплашваш да направиш в писмото си. Джой, няма напълно неразрешимо положение. Хората са преживявали и по-лоши периоди на объркване от този, и са излизали от тях ухаещи на рози.

За това поучение, ще ти разкажа скорошните преживявания на моя добър приятел Джордж Блукстър.

Мисля, че изобщо не познаваш Джордж. Онази година, когато той бе в Ибиса, ти беше в Гоа, а после ти отиде с онази неделна група на Бали, докато Джордж бе при своя гуру в Исфахан. Достатъчно е да ти кажа, че по време на събитията, за които ще ти разкажа, Джордж се намираше в Лондон и тъкмо се готвеше да продаде една доста тъпа история, която бе написал наскоро. Той живееше с Голямата Карън, която, може би си спомняш, бе приятелка на Дари Акулата по времето, когато той свиреше на китара с групата „Мозъчно увреждане“ на фестивала в Сан Ремо.

Както и да е, Джордж живееше тихо и спокойно в някакъв пансион във Фулхъм, когато при него един ден се появи някакъв непознат и се представи като репортер за парижкото издание на „Хералд Трибюн“. Той го попита как реагира на голямата новина.

Джордж не бил чувал напоследък никакви големи новини, с изключение на тази, че „Келтите“ са загубили от „Разрушителите“ в плейофите на Ен-Би-Ей. И му го казал.

— Трябвало е да ви се обадят — казал репортерът. — В такъв случай, предполагам не знаете, че научната група на Ембърсън в Анаполис, Мериленд, наскоро завърши монументалното си изследване, което модернизира среднестатистическата концепция, за да отговаря

на съвременните и непрекъснато променящи се демографски и етноморфни аспекти на нашата велика нация.

— Никой не ми е казал нещо по този въпрос — казал Джордж.

— Немарливост, непростима немарливост — възмутил се репортерът. — Е, в съответствие с изследването, групата на Ембърсън била помолена да открие някаква реално съществуваща личност, която да съответства на новите параметри за средния американец. Репортерите търсели някого, когото биха могли да нарекат „господин Среден американец“. Знаете какви са репортерите.

— Че какво общо има това с мен?

— Наистина е позорно, задето не са ви уведомили — продължил да се възмущава репортерът. — Те задали въпроса на своя компютър и го оставили да работи по подаден списък с представители. Компютърът избрал вас.

— Мен? — учудил се Джордж.

— Да. Те наистина е трябвало да ви уведомят.

— Аз ли трябва да съм Средният американец?

— Така казва компютърът.

— Но това е лудост — възмутил се Джордж. — Как може аз да съм Средният американец? Та аз съм висок едва метър и седемдесет, името ми е Блэкстър, с „л“. При това съм от армено-латвийско потекло и съм роден в Шипс Ботъм^[1], Ню Джърси. Какво средно има в *това*, за Бога? Най-добре е да си проверят резултата. Трябва да търсят някой фермерски син от Айова с руса коса и форд „Меркурий“ и 2–4 деца.

— Това е старият, демодирани стереотип — казал репортерът. — Днешна Америка се състои от расови и етнически малцинства, чиято обща маса изключва възможността да се избере англо-саксонски тип. Днешният стандартен среден американец е нещо уникално. Не знам дали разбирате какво искам да кажа.

— Хммм... И какво би трябвало да правя сега? — попитал Джордж.

Репортерът повдигнал рамене.

— Предполагам, че трябва да продължите да вършите стереотипните си дейности от преди.

Както обикновено, по това време в Лондон нямало никакви интересни новини, така че от Би-Би-Си изпратили екип да интервюира

Джордж. Си-Би-Ес подели новината и за една нощ Джордж станал известна личност.

Но веднага възникнали проблеми.

Тъпата история на Джордж била приета експериментално от известната английска издателска къща „Грейтис и Спай“. Редакторът ѝ, Дерек Полсънбай-Джигър, бил възложил на Джордж някои последни поправки, добавки и допълнения, казвайки, че е „почти добре, но все още има нещо, което ме дразни, а ние сме длъжни да издаваме най-доброто, нали?“

Една седмица след специалното предаване на Би-Би-Си, Джордж получил книгата си обратно с възпитано писмо за отказ.

Джордж отишъл до Сент Мартин Лейн и се срещнал с Полсънби. Полсънби се отнесъл с уважение, но бил твърд:

— Тук просто нямаме пазар за книги, написани от стандартни американци.

— Но книгата ми ви бе харесала! Вие щяхте да я издавате!

— Винаги е имало нещо в нея, което ме дразнеше — казал Полсънби. — Сега вече знам на какво се е дължало това.

— Така ли?

— На вашата книга ѝ липсва уникалност. Тя е просто една средна американска тъпа история. Пък и какво друго би могъл да напише един среден американец? Така ще кажат и критиците. Съжалявам, Блакстър.

Когато Джордж се прибрал вкъщи, видял че Голямата Карин си събира багажа.

— Съжалявам, Джордж — казала му тя. — Боя се, че помежду ни всичко е свършено. Приятелите ми се смеят. От години се опитвам да докажа, че съм уникална и специална, а виж какво ми се случи... Хванала съм се със Средния американец.

— Но това си е *мой* проблем! Не е твой.

— Виж, Джордж, Стандартният американец трябва да си има стандартна съпруга. Иначе няма да е среден, нали?

— Никога не съм мислил по този въпрос — казал Джордж. — Не знам, по дяволите!

— Ами така е, скъпи. Докато съм с теб, ще бъда стандартната съпруга на средния американец. Това трудно може да бъде понесено, Джордж, особено от една инициативна жена, която е уникална и специална, и е била приятелка на Лари Акулата, по времето, когато е свирел в „Мозъчно увреждане“ през годината, когато спечелиха златна плоча заради топ-класацията на песента им „Ах, тези шумове“. Но има и още нещо. И аз трябва да го направя заради децата.

— Какви ги говориш, Карън? Ние нямаме никакви деца.

— Още не. Но когато ще ги имаме, те ще бъдат просто едни стандартни деца. Мисля, че не бих могла да понеса такова нещо. Коя майка би могла? Ще си ида, ще си сменя името и ще започна отначало. Късмет, Джордж.

След това животът на Джордж започнал бързо и сигурно да се проваля. Започнал леко да откача, мислел, че хората му се смеят зад гърба и, разбира се, параноята му нямало да отmine, даже и да се опитал да разбере дали това действително е така. Започнал да носи дълги черни палта и слънчеви очила, да се крие по входовете и зад вестник, когато сядал да си пие кафето.

Накрая напуснал Англия, оставяйки зад гърба си подигравките на бившите приятели. Бил доста зле и объркан. И не можел да се скрие на никое от познатите места — Гоа, Ибиса, Малибу, Поуна, Анакапри, Иос или Маракеш. Навсякъде по тези места имал приятели, които щели да му се подиграват зад гърба.

В отчаянието си той се заточил на най-невероятното и странно място, което може да ти дойде на ум: в Ница, Франция.

Там той бързо се превърнал в средностатистически безделник.

Внимавай сега, Джой, когато ще са минали няколко месеца.

В Ница е февруари. Откъм Алпите бръска студен вятър и палмите покрай „Булевар дез Англе“ изглеждат готови да си съберат багажа и да се завърнат в Африка.

Джордж си лежи върху неподреденото легло в хотела „Ле Гран Мьолс“. Самоубийствен хотел. Прилича на склад в Монголия, но не е толкова хубав.

На вратата се чука. Джордж отваря. Една красива млада жена влиза и пита дали той е известният Джордж Блэкстър, Средният американец. Джордж казва, че е той и се приготвя за следващата обίδα, която този жесток и безумен свят ще му стовари.

— Аз съм Джаки — казва тя. — От Ню Йорк съм, но си почивам в Париж.

— Хм — произнася Джордж.

— Измъкнах се за няколко дни, за да ви потърся — продължава тя. — Чух, че сте бил тук.

— Е, и с какво мога да ви помогна? Ще ме интервюирате ли? Ще описвате приключенията на средния човек?

— Не, нищо подобно... Боях се, че ще ми е трудно да ви кажа... Имате ли нещо за пиене?

Тези дни Джордж бил затънал в отчаяние и самоомраза и пиел абсент, макар и да мразел това питие. Той налял чашка на Джаки.

— Добре — рекла тя. — Все пак трябва да кажа защо съм дошла.

— Да чуем — казал Джордж.

— Джордж — започнала тя. — Знаеш ли, че в Париж се пази един платинен прът, дълъг точно един метър?

Джордж просто я гледал.

— Този платинен метър — продължила тя — е стандартът за всички останали метрични мерки в света. Ако искаш да разбереш дали твоят метър е точен, ти го донасяш в Париж и го сравняваш с точния. Опростявам нещата, но нали ме разбираш?

— Не — казал Блэкстър.

— Този платинен метър в Париж бил изработен на основата на международно съглашение. Сравнили всички съществуващи метри и изчислили средната им дължина. Средната стойност била приета за стандартна. Сега разбираш ли?

— Искаш да ме наемеш да ти открадна метъра ли?

Тя нетърпеливо поклатила глава.

— Слушай, Джордж, и двамата сме възрастни хора и можем да говорим за секс без да се срамуваме, нали?

Джордж се изправил. За пръв път очите му започнали да я оглеждат.

— Истината е — продължила Джаки, — че през последните няколко години си имам проблеми и моя психоаналитик доктор Декатлон ми каза, че това се дължи на неосъзнат мазохизъм, който превръща всичко в провал. Това е неговото мнение. Лично аз мисля, че просто изживявам лош период. Но всъщност не съм сигурна и за мен е важно да знам истината. Ако ми има нещо в главата, ще трябва

да се подложи на лечение, за да мога някой ден наистина да изпитам удоволствие в леглото. Но ако той не е прав, тогава значи си губя времето с него и харча дяволски много пари.

— Май започвам да разбирам — казал Джордж.

— Проблемът е как едно момиче би могло да разбере дали неудовлетворението се дължи на личната му грешка или е резултат на пропуски на мъжете, с които ходи. Няма стандарт за сравнение, няма сексуална мярка, няма начин да се изпита истинското стандартно американско сексуално изпълнение, няма платинен метър, с който да се сравнят всички останали метри в света.

Чак тогава Джордж разбрал. Блеснало му пред очите като слънчев лъч.

— Аз — казал той — съм стандартът за сексуална активност на средния американски мъж.

— Скъпи, ти си уникалният платинен прът, с дължина точно един метър и на този свят няма нищо подобно на теб. Ела, глупачето ми, и покажи какъв в действителност е стандартът за сексуално поведение.

И така, слухът се разпространил, защото момичетата разказват подобни неща помежду си. И много жени чули за това. И доста от онези, които чули, се заинтересували достатъчно, че да проверят. Така че Джордж скоро бил толкова много и приятно зает, колкото не бил и сънувал в най-необузданите си сънища. Те идвали при него в безкраен поток. Първо американки, но след това от различни националности, чули за него чрез нелегалната интерглобална мрежа за дамска секс-информация. Той имал несигурни в себе си испанки, съмняващи се датчанки, недоверчиви суданки. Жени отвсякъде, привлечени към него като пеперуди към огън или като пращинки от водовъртеж, засмукващ всичко по посока обратна на часовниковата стрелка в северното полукълбо. И в най-лошия случай всичко това било добре. В най-добрия — просто неописуемо.

Блакстър сега е независим и богат, благодарение на подаръците, които го принуждават да приема благодарните обожателки от всякакви националности, раси, видове и цветове. Той живее във фантастична вила високо над Кейп Ферат, подарена му от френското правителство,

като признание за особения му талант и огромното значение като туристическа атракция. Води луксозен и независим живот, но отказва да сътрудничи на изследователи, които искат да го изучават и да пишат книги от типа на „Стандартната концепция в модерната американска сексуалност“. Те не са нужни на Блекстър. Те само ще му развалят стандарта.

Той си живее живота. И ми каза, че късно вечер, когато и последното усмихнато лице си е отишло, той се отпуска в огромното си кресло, налива си прекрасно бургундско и размишлява върху парадокса: така наречената, му стандартност го е направила по-пръв от много, ако не и от всички американски мъже в няколко от най-важните и приятни области на живота. Бидейки стандартен, се е оказал благословен от живота с безбройни предимства. Той е платиненият прът, лежащ си щастливо в стъклената кутия и никога не би се съгласил да се махне и да стане просто уникален, като останалите от човешката раса.

Това е благословията, която стандартността му е донесла. Проклятието, от което не можел да се отърве, сега е дар, който никога няма да загуби.

Трогателно, нали?

Така че, ти разбираш, Джой. Онова, което се опитвам да ти обясня е, че привидните недостатъци могат да се превърнат в сериозни предимства. Мисля, че е очевидно как това правило би могло да се приложи към твоя случай. Ако не ти е ясно, не се притеснявай да ми пишеш отново, като включиш обикновената такса заради това, че използваш ума ми. А аз ще се радвам да ти кажа как фактът, че си известен надлъж и шир като скапан несръчник, мошеник и смрадливец (и въшлив тъпанар, ако още не си чул това), може да бъде използван, за да спечелиш сериозни предимства.

Искрено твой,
Анди, Човекът, който отговаря на всякакви въпроси.

---

[1] Буквален превод „Овчи задник“ — нарицателно за забутано селище — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.